

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	8
Planschade	10
Natuurbescherming	13
Waterwet	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Bijstand	15
Volksverzekeringen	15
Bestuursrecht overig	16
Wegenverkeerswet	16
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	16
Vreemdelingenrecht	18
Regulier	18
Asiel	21
Toezicht en vrijheidsontneming	24
Procesrecht	24

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 163

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:723](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen, appelland.

Awb 8:55d

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat uit het proces-verbaal van de zitting volgt dat het college het bestreden besluit heeft ingetrokken. Door de vermelding in het proces-verbaal van de rechtbank, is de intrekking van het besluit uit een schriftelijk stuk kenbaar. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 24 maart 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BL8720](#)).

Het betoog van het college dat de rechtbank een onredelijk korte termijn heeft gesteld waarbinnen het college een nieuw besluit moest nemen, slaagt niet.

Indien het college van oordeel was dat de uniforme openbare voorbereidingsprocedure moest worden gevolgd, had het college in bezwaar alleen al om die reden het primair besluit moeten herroepen en bepalen dat een nieuw primair besluit op de aanvraag zou worden genomen met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure. Er is geen reden om aan te nemen dat het college dat niet binnen een termijn van twee weken kon doen.

Besluit waarbij het college aan [wederpartij A] omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een woongebouw. [...]

Bij besluit [...] heeft het college de door verschillende derden daartegen gemaakte bezwaren gegrond verklaard en de omgevingsvergunning alsnog geweigerd.

Tegen dit besluit heeft [wederpartij] beroep ingesteld.

Het college heeft dit besluit gesteld ingetrokken op de zitting van de rechtbank van 19 oktober 2021. Op 15 maart 2022 heeft [wederpartij] het college in gebreke gesteld vanwege het niet tijdig nemen van een nieuw besluit op de bezwaren. [...]

Niet-tijdig nemen van een nieuw besluit op bezwaar

4. Het college betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het eerdere besluit op bezwaar van 27 februari 2020 niet is ingetrokken, zodat het college geen nieuw besluit op bezwaar hoefde te nemen. Volgens hem heeft de rechtbank zich ten onrechte gebaseerd op het proces-verbaal van de zitting van 19 oktober 2021. Op die zitting heeft het college zich slechts bereid getoond om het besluit op een later moment te zullen intrekken als aan zekere voorwaarden werd voldaan. Van rechtsgeldige intrekking is volgens het college geen sprake. [...]

4.1. In het proces-verbaal van de zitting van de rechtbank van 19 oktober 2021 staat dat partijen afspraken hebben gemaakt over het voeren van nader overleg en het aanleveren van nieuwe bouwtekeningen, en dat het college het bestreden besluit (dat is het besluit van 27 februari 2020) heeft ingetrokken, waarna [wederpartij] het beroep heeft ingetrokken. Het proces-verbaal is ondertekend door de griffier van de rechtbank.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 14 december 2016, ([ECLI:NL:RVS:2016:3295](#)), dient in beginsel te worden uitgegaan van de juistheid van hetgeen door de griffier is vastgelegd in het proces-verbaal van het verhandelde op de zitting. Alleen wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn dat het proces-verbaal geen juiste weergave is van het verhandelde op de zitting, kan van dit uitgangspunt worden afgeweken. Van dergelijke aanwijzingen is in dit geval geen sprake. De enkele weerspreking van het college is daarvoor onvoldoende. Er bestaat ook geen grond voor het oordeel dat de rechtbank dit niet zo in het proces-verbaal had mogen opschrijven

omdat de vertegenwoordiger van het college geen mandaat had om tot intrekking van het besluit over te gaan. De vertegenwoordiger van het college heeft op de zitting namelijk gehandeld alsof hij de bevoegdheid had om het besluit namens het college in te trekken. De rechtbank mocht daar op afgaan bij het opstellen van het proces-verbaal. De Afdeling gaat dus uit van de juistheid van het proces-verbaal.

4.2. De vermelding in het proces-verbaal maakt ook dat aan het schriftelijkheidsvereiste is voldaan. Op grond van artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), wordt onder een besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Zoals ook wordt gesteld in de memorie van toelichting op deze bepaling (Kamerstukken II 1988/1989, 21 221, nr. 3, blz. 36), moet een beslissing uit een schriftelijk stuk kenbaar zijn om aan deze omschrijving te voldoen. Door de vermelding in het proces-verbaal van de rechtbank, is de intrekking van het besluit uit een schriftelijk stuk kenbaar (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL8720](#)). De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat uit het proces-verbaal van de zitting van 19 oktober 2021 volgt dat het college het besluit van 27 februari 2020 heeft ingetrokken.

Het betoog slaagt niet.

Nadere beslistermijn

5. Het college betoogt dat de rechtbank een onredelijk korte termijn heeft gesteld waarbinnen het college een nieuw besluit moest nemen. Dit besluit kon volgens hem niet binnen twee weken worden genomen. [...]

5.2. De door het college bedoelde aangepaste bouwtekeningen zijn door [wederpartij] naar het college gezonden op 24 december 2021 en konden vanaf dat moment worden beoordeeld door het college. Hetzelfde geldt voor het voornemen van het college om [wederpartij] en anderen opnieuw te horen. Voor zover het college dat ten tijde van de uitspraak van de rechtbank van 25 januari 2023 nog niet had gedaan, komt dat voor rekening en risico van het college en hoefde de rechtbank daarin geen reden te vinden om met toepassing van het derde lid van artikel 8:55d een langere termijn te bepalen.

Voor zover het college tot de conclusie kwam dat voor een nieuw besluit de uniforme openbare voorbereidingsprocedure moest worden gevolgd, betekent ook dat niet dat de rechtbank een langere termijn had moeten bepalen. Het college moest binnen de termijn namelijk alleen een nieuw besluit op bezwaar nemen. Indien het college van oordeel was dat de uniforme openbare voorbereidingsprocedure moest worden gevolgd, had het college in bezwaar alleen al om die reden het besluit van 15 januari 2019 moeten herroepen en bepalen dat een nieuw primair besluit op de aanvraag zou worden genomen met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure. Er is geen reden om aan te nemen dat het college dat niet binnen een termijn van twee weken kon doen. Het betoog slaagt niet.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB 2024, 172).

JnB 2024, 164

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:736](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland.

Awb 1:3

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob)

BESLUIT. WOB. Bij e-mail heeft het college gereageerd op het Wob-verzoek van appellant. I.c. wordt geoordeeld dat deze e-mail geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Om de e-mail als een besluit in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb aan te merken, moet worden vastgesteld dat met de reactie op het Wob-verzoek concreet en ondubbelzinnig is beslist op het verzoek. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30-01-2008 ([ECLI:NL:RVS:2008:BC3065](#)). Dit is naar het oordeel van de Afdeling in dit geval niet gebeurd, omdat niet is gebleken dat de mededeling van de juridisch adviseur is gebaseerd op een zoekslag naar de door [appellant] gevraagde informatie.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur" (JnB 2024, 181).

JnB 2024, 165

MK Rechtbank Rotterdam, 16-02-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:1224](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht, verweerder.

Awb 1:3

Huisvestingsverordening gemeente Dordrecht 2019 (hierna: Huisvestingsverordening)

BESLUIT. I.c. is de e-mail van het college een besluit omdat deze publiekrechtelijk rechtsgevolg heeft, namelijk het weigeren door het college van de toepassing van de hardheidsclausule uit de Huisvestingsverordening. In de e-mail geeft het college een definitieve toepassing van artikel 5.3 van de Huisvestingsverordening in een concreet geval.

JnB 2024, 166

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:717](#)

college van burgemeester en wethouders van Leiden, appellant sub 2.

Awb 3:10, 3:46

UNIFORME OPENBARE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. HOREN. I.c. wordt overwogen dat de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 niet de verplichting kent voor het bevoegd gezag om degenen die zienswijzen tegen het ontwerpbesluit hebben ingebracht, voorafgaande aan het nemen van het definitieve besluit tevens nog te horen. Evenmin is gebleken dat het college anderszins was gehouden [partij] in dit geval te horen. De omgevingsvergunning kan om die reden daarom niet worden vernietigd.

JnB 2024, 167

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:643](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (NH).

Awb 8:65, 8:68

ZITTING. HEROPENEN ONDERZOEK. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 8:65 van de Awb en niet was gehouden het onderzoek te heropenen op grond van artikel 8:68 van de Awb.

De rechtbank heeft in voetnoten bij de rechtsoverwegingen 8.1 en 13.1 van haar uitspraak verwezen naar de uitspraak van de ABRS van 24 augustus 2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:2457](#)).

Niet valt in te zien waarom de rechtbank het onderzoek had moeten heropenen om [appellante] in de gelegenheid te stellen een reactie te geven op de Afdelingsuitspraak van 24 augustus 2022. Daarbij wordt van belang gevonden dat uit het proces-verbaal van het verhandelde op de zitting bij de rechtbank blijkt dat de rechtbank alle vragen heeft gesteld die zij nodig achtte over concreet zicht op legalisatie en de evenredigheid van het handhavend optreden.

JnB 2024, 168

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:716](#)

college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen.

Awb 6:19, 7:15

PROCESKOSTEN (IN BEZWAAR). BESLUIT VAN RECHTSWEGE. I.c. heeft het college bij besluit van 31 maart 2022 een bedrag van € 175,00 op [appellante] verhaald voor het wegslepen van haar auto. Bij besluit van 7 juni 2022 heeft het college haar medegedeeld dat per abuis een bedrag van € 175,00 in rekening is gebracht, en dat het juiste bedrag € 145,00 is. In geschil is of [appellante] wegens die fout recht heeft op een vergoeding van de proceskosten in bezwaar, bestaande uit verleende rechtsbijstand. Zowel het college als de rechtbank hebben ten onrechte niet onderkend dat het besluit van 7 juni 2022 een besluit als bedoeld in artikel 6:19 van de Awb is. Het in hoger beroep ingenomen standpunt van het college dat de wijziging van het bedrag geen rechtsgevolg heeft en dus geen besluit is, is niet juist. Dat de kosten op [appellante] worden verhaald en wat de hoogte daarvan is, heeft immers als rechtsgevolg dat zij die kosten moet betalen. Omdat met het besluit van 7 juni 2022 niet volledig is tegemoetgekomen aan het bezwaar van [appellante] - zij was van mening dat er ten onrechte kosten bij haar in rekening werden gebracht - richtte dat bezwaar zich gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Awb van rechtswege mede tegen dat besluit. Het college heeft ten onrechte niet op dat bezwaar beslist.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 169

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 20-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:599](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 22.8

Bomenverordening Gemeente Meierijstad 2023 (de Bomenverordening) 3

OMGEVINGSWET. OPA. KAPPEN. Omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit (opa) voor het kappen van drie eiken. Toepassing van artikel 2.28 van de Omgevingswet. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening.

[...] 1. In deze uitspraak beslist de voorzieningenrechter op het verzoek om een voorlopige voorziening van verzoekers tegen de aan derde-partij verleende omgevingsvergunning voor het kappen van twee eiken in de berm van de Heiweg en één eik in de berm van de Bremweg in Schijndel. Daarbij is een herplantplicht opgelegd.

[...] 5.3 De Bomenverordening is in werking getreden per 1 januari 2024. In artikel 3, eerste lid, van de Bomenverordening is het verboden zonder een omgevingsvergunning van het bevoegd gezag een houtopstand te vellen. Een omgevingsvergunning voor het vellen van een waardevolle houtopstand kan op basis van het bepaalde in artikel 4, tweede lid, van de Bomenverordening, mits alternatieven voor behoud naar het oordeel van het bevoegd gezag niet haalbaar blijken, slechts bij uitzondering door het bevoegd gezag worden verleend als de belangen van verlening zwaarder wegen dan de belangen van behoud van de houtopstand. Tussen partijen is niet in geschil dat de bomen waardevolle beschermde houtopstanden zijn. Het verbod in artikel 3 van de Bomenverordening geldt op basis van artikel 22.8 van de Omgevingswet als een verbod om zonder omgevingsvergunning een omgevingsplanactiviteit te verrichten als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid onder a, van de Omgevingswet.

5.4 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter stelt het college terecht dat door het kappen van drie eiken de laanbeplanting van de Bremweg of de Heiweg niet wordt aangetast. De kap is nodig om het perceel te ontsluiten en het college heeft voldoende toegelicht waarom is gekozen voor een ontsluiting op de Bremweg en de Heiweg op deze plek. Een ontsluiting naar het noordelijk naastgelegen perceel is niet mogelijk vanwege de aanwezigheid van een das. Een ontsluiting voor gemotoriseerd verkeer naar het naastgelegen sportcomplex is niet realistisch. Het college heeft terecht gesteld dat alternatieven voor behoud van de drie eiken niet haalbaar zijn. Bij uitspraak van 8 februari 2024 (SHE 23/3445)¹ heeft de voorzieningenrechter geen voorlopige voorziening getroffen met betrekking tot het bouwen van 96 van de 144 woningen. Voor de ontsluiting van deze woningen is het kappen van de drie eiken nodig. In de uitspraak van 8 februari 2024 heeft de voorzieningenrechter rekening gehouden met de urgente behoefte aan woningen voor ontheemden in de gemeente Meierijstad. Het college heeft hierin een groot maatschappelijk belang aanwezig mogen achten bij het kunnen realiseren van de woningen en de ontsluiting hiervan en heeft dit belang zwaarder kunnen laten wegen dan de belangen van behoud van de houtopstand en bij uitzondering de kap van deze bomen kunnen toestaan.

[...] 6.3 In de Omgevingswet is soortenbescherming opgenomen in de vorm van een verbod op het zonder omgevingsvergunning verrichten van een flora- en fauna activiteit (artikel 5.1, tweede lid

onder g, van de Omgevingswet. Werkzaamheden mogen niet plaatsvinden in of vlak bij een gebied waar een beschermde plant- of diersoort een vaste rust- of verblijfplaats heeft.

6.4 De voorzieningenrechter is van oordeel dat het college voldoende onderzoek heeft gedaan naar nesten in de drie eiken. Gelet op de controle die vergunninghouder nog moet uitvoeren voordat daadwerkelijk tot het kappen van de drie eiken kan worden overgegaan, ziet de voorzieningenrechter op dit moment geen aanleiding voor het schorsen van de omgevingsvergunning. [...]

JnB 2024, 170

MK Rechtbank Overijssel, 16-02-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:842](#)

college van Gedeputeerde Staten van Overijssel (het college), verweerder.

Omgevingswet

Aanvullingswet natuur Omgevingswet 2.9 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb)

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. NATUUR. Verlenging van het tijdvak van het beheerplan voor de Natura 2000-gebieden De Wieden en Weerribben (het beheerplan). Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Aanvullingswet natuur Omgevingswet (de Aanvullingswet) in werking getreden. Als vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Aanvullingswet voor een ambtshalve op grond van de Wet natuurbescherming (Wnb) te nemen besluit, waartegen beroep openstaat, toepassing is gegeven aan artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) of het besluit bekend is gemaakt, blijft op grond van artikel 2.9, derde lid, van de Aanvullingswet het oude recht van toepassing tot het besluit onherroepelijk is. Het besluit tot het verlengen van het tijdvak van het beheerplan is op 29 maart 2022 ambtshalve op grond van de Wnb genomen. Het besluit is bekend gemaakt en tegen dit besluit staat beroep open. Dat betekent dat in dit geval de Wnb, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft tot het besluit onherroepelijk is.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB 2024, 175).

JnB 2024, 171

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 12-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:462](#)

dagelijks bestuur van Waterschap AA en Maas, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.62 lid 2

Waterwet 1.1, 5.4

Crisis- en herstelwet 1.1, bijlage I onder 7 categorie 7.3

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WATERWET. Vaststelling projectplan. Op 1 januari 2024 is de Omgevingswet in werking getreden. Bij de invoering van deze wet is een aantal andere wetten gewijzigd en ingetrokken. Uit het overgangsrecht, zoals dat is opgenomen in artikel 4.62, tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet, volgt dat in deze procedure nog de Waterwet van toepassing is, omdat het ontwerp-projectplan als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet ter inzage is gelegd voor de inwerkingtreding van afdeling 5.1 van de Omgevingswet.

CRISIS- EN HERSTELWET. Op grond van de Chw in samenhang met de Waterwet, is de Chw van toepassing op besluiten die noodzakelijk zijn voor de ontwikkeling of verwezenlijking van

bepaalde categorieën van ruimtelijke of infrastructurele projecten. Een van deze besluiten is het besluit tot vaststelling van een projectplan dat nodig is voor de aanleg of wijziging van een waterstaatswerk. Een waterstaatswerk is volgens de Waterwet: een oppervlaktewaterlichaam, bergingsgebied, waterkering of ondersteunend kunstwerk. I.c. is gelet op de in het projectplan beschreven inrichtingsmaatregel, namelijk het vervangen van een stuw, sprake van het aanleggen of wijzigen van een waterstaatswerk. Op de vaststelling van het projectplan is dan ook de Chw van toepassing. Uit artikel 4.62, tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet volgt dat ook de Chw op dit beroep van toepassing blijft. Steun voor deze opvatting kan worden gevonden in de memorie van toelichting bij de Invoeringswet Omgevingswet (zie Kamerstukken II 2017/18, 34986, nr. 3, blz. 449-450 en blz. 496-497).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 172

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:723](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Bestemmingsplan

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. BETEKENIS

STRUCTUURBEPALENDE BOUWGRENS. Alsnog weigeren omgevingsvergunning voor het oprichten van een woongebouw, bestaande uit 26 appartementen. Uitleg en betekenis term structuurbepalende bouwgrens als bedoeld in de planvoorschriften. I.c. wordt geoordeeld dat het voorschrift over de structuurbepalende bouwgrens geen betekenis heeft voor het perceel van wederpartij zodat het bouwplan daarmee niet in strijd is.

[...] Betekenis structuurbepalende bouwgrens

[...] 10.3. Vervolgens moet worden beoordeeld of het perceel van [wederpartij] moet worden beschouwd als grond waar op de kaart een structuurbepalende bouwgrens is aangegeven als bedoeld in artikel 10, lid 10.2.2, aanhef en onder b, van de voorschriften van het bestemmingsplan "Kostverloren, Zeeheldenbuurt en Badstratenbuurt". Als dat het geval is, is het bouwplan niet in overeenstemming met die bepaling, want het bouwplan voorziet niet in bouwen in deze bouwgrens. Zoals hiervoor is vermeld, ligt het perceel niet aan de rand, maar op het binnenterrein van het gebied waar een structuurbepalende bouwgrens omheen is gelegd. In of direct rondom dat perceel zelf is geen structuurbepalende bouwgrens aangegeven. De te beantwoorden vraag is dus of alleen de rand van het gebied waar de structuurbepalende bouwgrens loopt valt onder gronden waar een structuurbepalende bouwgrens is aangegeven, of dat het gehele omgrensde gebied inclusief het gehele binnenterrein, daaronder valt.

10.3.1. De term structuurbepalende bouwgrens is niet omschreven in de planvoorschriften. Ook de plantoelichting gaat niet in op de betekenis en het doel van de structuurbepalende bouwgrens en de regel dat in deze bouwgrens moet worden gebouwd. Naar het oordeel van de Afdeling komt voor een redelijke uitleg betekenis toe aan de aard van de bepaling, die inhoudt dat niet voor of achter, maar in de structuurbepalende bouwgrens moet worden gebouwd. Verder acht de Afdeling van betekenis dat de structuurbepalende bouwgrens om het gebied heen door verschillende bestemmingen in dat

gebied loopt en niet per afzonderlijke bestemming binnen dat gebied is aangegeven. Deze grens loopt binnen al deze bestemmingen wel direct naast de bestemmingen "Verkeers- en verblijfdoeleinden" of "Water". Naar het oordeel van de Afdeling duiden deze omstandigheden erop dat het doel van de bepaling is om de structuur van gevelrijen te beschermen, met het oog op het straatbeeld. Dit is overigens in overeenstemming met wat het college in het besluit heeft vermeld, namelijk dat het doel van deze structuurbepalende bouwgrens is om de bebouwingsstructuur langs de straten waarlangs deze bouwgrens loopt, intact te houden. De Afdeling leidt hieruit af dat de structuurbepalende bouwgrens geen betekenis heeft voor het bouwen op niet aan openbaar gebied grenzende binnenterreinen, zoals het perceel van [wederpartij]. Voor dat perceel heeft de structuurbepalende bouwgrens dus geen betekenis.

10.3.2. Wat er verder zij van de vraag of de structuurbepalende bouwgrens door het bestemmingsplan "Herziening bestemmingsregels wonen" onveranderd is gebleven, of op bepaalde plaatsen anders loopt, stelt de Afdeling vast dat op het perceel van [wederpartij] ook op dit punt geen sprake is van een wijziging die aanleiding geeft voor een andere uitleg. Dat geldt ook voor het bestemmingsplan "Herziening Bestemmingsregels Wonen 2". De conclusie dat voor het perceel van [wederpartij] de structuurbepalende bouwgrens geen betekenis heeft, verandert dus niet.

10.3.3. De Afdeling komt op grond van het voorgaande tot de conclusie dat het bouwplan ook in overeenstemming is met artikel 10, lid 10.2.2, aanhef en onder b, van de voorschriften van het bestemmingsplan "Kostverloren, Zeeheldenbuurt en Badstratenbuurt" over de structuurbepalende bouwgrens.

Het betoog slaagt ook in zoverre. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2024, 163).

JnB 2024, 173

Voorzieningenrechter ABRS, 19-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:665](#)

college van burgemeester en wethouders van Wierden, verzoeker.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°, 2.27 lid 1
Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 1, lid 3

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VVGB. Weigering omgevingsvergunning voor zonnepark. I.c. wordt geoordeeld dat een vvgb [Red: verklaring van geen bedenkingen] voor het zonnepark was vereist. Uit artikel 6.5, eerste lid gelezen in samenhang met het derde lid, van het Bor volgt dat een vvgb niet is vereist als de activiteit valt onder een categorie die door de raad is aangewezen. De raad heeft initiatieven voor zonneparken, die passen binnen het Afwegingskader 2020, niet aangewezen als categorie van gevallen waarvoor geen vvgb is vereist. Uit zijn besluit van 15 december 2020 volgt namelijk dat hij punt 2 uit het collegevoorstel van 1 december 2020 niet heeft overgenomen. Dat bij de bekendmaking van het besluit van 15 december 2020 in de publicatie onjuist staat vermeld dat dit wel het geval is, heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet tot gevolg dat ondanks het uitdrukkelijke besluit van de raad die bedoelde initiatieven toch moeten worden geacht te zijn aangewezen.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Noord-Holland, 21-02-2024 ([ECLI:NL:RBNHO:2024:1623](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 174

MK ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:719](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, appellant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.1, 6.1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.11

Verordening ruimte 2014 26, 35

Nadere regels Verordening ruimte - Brabantse Zorgvuldigheidsscore Veehouderij (versie 1.2) (BZV)

PLANSCHADE. AANVRAAG. BEVOEGDHEID COLLEGE. SCHADEOORZAAK.

STALDERINGSREGELING. BZV. Afwijzing aanvraag tegemoetkoming in planschade. In het belang van de rechtsontwikkeling ziet de Afdeling aanleiding ambtshalve een oordeel te geven over de bevoegdheid van het college om te beslissen op de aanvraag van de maatschap. I.c. was het college bevoegd het besluit te nemen. Het college heeft zich i.c. ten onrechte op het standpunt gesteld dat artikel 35 van de provinciale verordening geen oorzaak van planschade is als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro. Dit betekent dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat de maatschap geen aanspraak heeft op een tegemoetkoming in planschade.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een aanvraag van de maatschap om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

[...] bevoegdheid van het college

10. De Afdeling ziet in het belang van de rechtsontwikkeling aanleiding hierna ambtshalve een oordeel te geven over de bevoegdheid van het college om te beslissen op de aanvraag van de maatschap. De Afdeling vindt het onwenselijk dat daarover in vergelijkbare gevallen voor de rechtzoekende of voor het desbetreffende bestuursorgaan onduidelijkheid bestaat.

[...] 10.1. Voor het antwoord op de vraag welk bestuursorgaan bevoegd is een besluit te nemen over een aanvraag om tegemoetkoming in planschade, is van belang welke planologische maatregel in die aanvraag is aangeduid als oorzaak van die schade. Indien dat een bepaling van een provinciale verordening als bedoeld in artikel 4.1, derde lid, van de Wro is, is het college van gedeputeerde staten van de desbetreffende provincie bevoegd. Indien dat een bepaling van een bestemmingsplan is, is het college van burgemeester en wethouders van de desbetreffende gemeente bevoegd.

10.2. Ingevolge artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro is een bepaling van een provinciale verordening als bedoeld in artikel 4.1, derde lid, een oorzaak van planschade. Dat, zoals in artikel 4.1, tweede lid is bepaald, in beginsel binnen een jaar na de inwerkingtreding van de verordening een bestemmingsplan wordt vastgesteld, betekent niet dat in de verordening opgenomen planologische beperkingen van tijdelijke aard zijn. De maatschap kan dan ook ten gevolge van een dergelijke bepaling permanente schade lijden, bestaande uit waardevermindering van het perceel. De planschade moet in dat geval aan de verordening worden toegerekend. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1439](#), onder 5.2. De schade ontstaat op het moment van de inwerkingtreding van de verordening en wordt niet weggenomen door de inwerkingtreding van een bestemmingsplan. Dat bestemmingsplan wordt ingevolge artikel 4.1,

tweede lid, immers vastgesteld met inachtneming van de verordening. In zoverre is dan ook sprake van een schadeoorzaak met een duurzaam karakter.

10.3. In de aanvraag van de maatschap is een bepaling van een provinciale verordening, als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van Wro, aangeduid als oorzaak van de gestelde schade. Uit artikel 6.6, vijfde lid, van de Wro volgt dat het college bevoegd was om het besluit van 10 augustus 2020 te nemen. Of een bestemmingsplan als bedoeld in artikel 4.1, tweede lid, van de Wro ten tijde van het indienen van de aanvraag of ten tijde van het nemen van dat besluit in werking was getreden (en onherroepelijk was), is hierbij niet van belang. Zelfs indien dat bestemmingsplan in werking was getreden (en onherroepelijk was), zou dat niet met zich brengen dat het college niet meer bevoegd was om een beslissing te nemen op de aanvraag.

Indien de maatschap bij het college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel een aanvraag zou indienen om tegemoetkoming in planschade als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan, zou dat college bevoegd zijn om op die aanvraag te beslissen, omdat de in die aanvraag gestelde oorzaak een oorzaak als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro is. Indien, zoals de rechtbank heeft overwogen, het nieuwe bestemmingsplan voor het perceel in overeenstemming is met de Verordening, heeft de maatschap echter in beginsel geen aanvullende planschade geleden door de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan en zou dat college die aanvraag mogen afwijzen.

schade als gevolg van de stalderingsregeling

[...] 11. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de stalderingsregeling van artikel 35, derde lid, van de Verordening een oorzaak van planschade als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro is. Volgens het college heeft de rechtbank niet onderkend dat artikel 35, derde lid, geen weigeringsgrond als bedoeld in artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder e, of artikel 2.11, eerste lid, van de Wabo bevat. Bij de stalderingsregeling is een toename van de oppervlakte van een dierenverblijf voor hokdieren toegestaan zolang door de betrokken veehouder een stalderingsbewijs wordt overgelegd. Dat de maatschap vanwege haar individuele situatie niet de feitelijke en financiële mogelijkheden had om aan de stalderingsregeling te voldoen, waardoor in de praktijk een bouwverbod is ontstaan, is geen rechtstreeks en noodzakelijk gevolg van de stalderingsregeling. Niet is gebleken dat het verkrijgen van de benodigde stalderingsruimte zodanig vergaande financiële gevolgen heeft, dat dit in redelijkheid niet van de betrokken veehouder kan worden gevergd, aldus het college.

11.1. Niet in geschil is dat de maatschap op grond van het oude bestemmingsplan een omgevingsvergunning had kunnen verkrijgen voor de uitbreiding van de bedrijfsbebouwing tot maximaal 80 procent van de oppervlakte van het perceel.

De stalderingsregeling van artikel 35, derde lid, van de Verordening houdt in dat die uitbreiding bij een hokdierhouderij slechts is toegestaan, indien door middel van een zogenoemd stalderingsbewijs wordt aangetoond dat aan de in die bepaling onder a tot en met c vermelde eisen is voldaan. Dit komt erop neer dat een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning op grond van die bepaling wordt afgewezen als geen stalderingsbewijs wordt overgelegd. Dat dit laatste niet expliciet in artikel 35, derde lid, is vermeld, neemt niet weg dat die bepaling daarmee een weigeringsgrond als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro, gelezen in verbinding met artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo bevat.

Het betoog slaagt niet.

11.2. De Afdeling merkt op dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de maatschap door de inwerkingtreding van artikel 35, derde lid, van de Verordening in een nadeliger planologische positie

is gekomen. Of de maatschap de feitelijke en financiële mogelijkheden had om aan de staderingsregeling te voldoen, is, anders dan het college meent, niet van belang in de vergelijking met het oude planologische regime. Wel zou daaraan betekenis kunnen toekomen bij het antwoord op de vraag of de planologische wijziging heeft geleid tot planschade in de vorm van een waardevermindering van onroerende zaken. Of deze wijziging heeft geleid tot planschade is afhankelijk van het antwoord op de vraag of een redelijk denkend en handelend koopgegadigde daarin aanleiding zou zien om zijn koopbereidheid en biedprijs voor die onroerende zaken neerwaarts bij te stellen. Het college heeft dat nog niet onderzocht. Daarom valt niet uit te sluiten dat de maatschap ten tijde van de inwerkingtreding van de Verordening planschade als gevolg van de staderingsregeling heeft geleden.

schade als gevolg van de BZV

[...] 12.1. De BZV is de bijlage bij de nadere regels en geeft, zoals in artikel 3 tot uitdrukking is gebracht, invulling aan de nadere regels als bedoeld in artikel 6.3, derde lid, en artikel 7.3, derde lid, van de Verordening. Deze bepalingen van de Verordening bevatten slechts instructieregels, zodat het BZV, dat uitvoering aan deze bepalingen geeft, om die reden al geen oorzaak van planschade kan zijn. Dat betekent dat de regels in het BZV geen weigeringsgrond als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro vormen. Uit de aangevallen uitspraak valt niet af te leiden dat de rechtbank daar anders over denkt. Het betoog is gebaseerd op een verkeerde lezing van de aangevallen uitspraak. [...]

[...] 13.1. In artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening is bepaald dat een toename van de bestaande oppervlakte van een dierenverblijf voor een veehouderij alleen is toegestaan, indien aan de in die bepaling onder I tot en met VI vermelde eisen is voldaan. Hierbij gaat het onder meer om het treffen en in stand houden van maatregelen die invulling geven aan een zorgvuldige veehouderij en in ieder geval voldoen aan de nadere regels van het college als bedoeld in artikel 6.3, derde lid, en artikel 7.3, derde lid.

De onder I tot en met VI opgesomde eisen zijn weigeringsgronden als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro, gelezen in verbinding met artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Dat betekent dat artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening een oorzaak van planschade is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 175

MK Rechtbank Overijssel, 16-02-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:842](#)

college van Gedeputeerde Staten van Overijssel (het college), verweerder.

Habitatrichtlijn 6 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3, 2.7, 2.9

NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. Verlenging van het tijdvak van het beheerplan voor de Natura 2000-gebieden De Wieden en Weerribben. I.c. wordt geoordeeld dat de verlenging van het tijdvak van het beheerplan geen (nieuwe) toestemming inhoudt in de zin van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn en dat het besluit van 29 maart 2022 daarom niet hoefde te worden voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Awb en dat daarom in het kader van de verlenging ook geen passende beoordeling gemaakt hoefde te worden. De verlenging kan daarom in stand blijven.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet" (JnB 2024, 170).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 20-02-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:860](#);

- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 12-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:462](#)

(zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet" (JnB 2024, 171)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 176

MK CRvB, 15-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:303](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:669 lid 3 h, 7:670, 7:673, 7:673e lid 1

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat in dit geval niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 7:673e, eerste lid, van het BW dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd na de periode van twee jaar omdat de werknemer wegens ziekte of gebreken niet meer in staat was de bedongen arbeid te verrichten. Het Uvw heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat uit de stukken niet volgt dat de langdurige arbeidsongeschiktheid voor appellante de reden voor beëindiging van de arbeidsovereenkomst is geweest. Appellante heeft aan de beëindiging van de arbeidsovereenkomst uitdrukkelijk en uitsluitend de h-grond en niet de b-grond van artikel 7:669, derde lid, van het BW ten grondslag gelegd. Het betoog dat de langdurige arbeidsongeschiktheid van de werknemer (mede) aan de beëindiging van de arbeidsovereenkomst ten grondslag lag, slaagt dan ook niet. De weigering om de transitievergoeding te compenseren blijft in stand.

JnB 2024, 177

MK CRvB, 14-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:297](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:670 lid 1, 7:670 lid 11, 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. De situatie dat de arbeidsovereenkomst is geëindigd binnen de termijn van twee jaar van het opzegverbod tijdens ziekte doet zich i.c. niet voor. Het Uvw kon compensatie op die grond dan ook niet weigeren.

4.1. Vast staat dat de werkneemster na haar uitval succesvol bij appellante is gere-integreerd in werkzaamheden binnen de functie van Docent LC. Dit heeft geleid tot een duurzame inzet met een werktijdfactor van 0,6 binnen die functie. Met ingang van 19 november 2019 is om die reden de arbeidsduur van de werkneemster met een werktijdfactor van 0,4 verminderd en is haar in verband daarmee een transitievergoeding betaald. [...]

4.4. Met de rechtbank is de Raad allereerst van oordeel dat de vermelding van de datum 1 oktober 2019 geen verschrijving is. De datum van 1 oktober 2019 komt daarvoor te vaak terug in de vaststellingsovereenkomst. Dit betekent echter niet dat de arbeidsovereenkomst van de werkneemster per 1 oktober 2019 is geëindigd, zoals het Uvw stelt. De arbeidsovereenkomst is immers met ingang van diezelfde datum voortgezet in aangepaste vorm, zoals de vaststellingsovereenkomst uitdrukkelijk vermeldt. [...]

4.6. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat per 1 oktober 2019 geen sprake was van een (gedeeltelijke) beëindiging van de arbeidsovereenkomst. De situatie dat de arbeidsovereenkomst is geëindigd binnen de termijn van twee jaar van het opzegverbod tijdens ziekte doet zich dan ook niet voor. Het Uvw kon compensatie op die grond dan ook niet weigeren. [...]

4.8. Het vorenstaande betekent dat het Uvw de aanvraag om compensatie ten onrechte heeft afgewezen. De Raad acht het aangewezen dat het Uvw de hoogte van de toe te kennen compensatie in een nieuwe beslissing op bezwaar berekent, waarbij het Uvw zal uitgaan van de (gedeeltelijke) beëindiging van de arbeidsovereenkomst per 19 november 2019.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 178

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-01-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:232](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven.

Participatiewet (PW) 35

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. DRAAGKRACHT. ONLINE GOKACTIVITEITEN. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. De door de CRvB geformuleerde uitgangspunten voor gokactiviteiten in een gokinstelling ([ECLI:NL:CRVB:2023:482](#), [ECLI:NL:CRVB:2023:499](#), [ECLI:NL:CRVB:2023:500](#), [ECLI:NL:CRVB:2023:501](#), [ECLI:NL:CRVB:2023:502](#)) zijn niet van toepassing op online gokactiviteiten. De rechtbank komt tot dit oordeel omdat bij het verrichten van online gokactiviteiten, anders dan bij gokactiviteiten in een gokinstelling, de ontvangen bedragen over de maand waarin die activiteiten zijn verricht in de regel wél precies kunnen worden vastgesteld.

Eiser heeft de gevraagde mutatieoverzichten (in de wallets) van zijn gokaccounts niet verstrekt. Het college heeft terecht gesteld dat eiser zijn inlichtingenverplichting heeft geschonden. Hierdoor is eisers draagkracht niet vast te stellen, zodat ook eisers recht op bijzondere bijstand niet is vast te stellen. Beroep ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 179

MK CRvB, 15-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:322](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 18, 24

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) 10

KINDERBIJSLAG. CO-ouderschap. HERZIENING EN TERUGVORDERING. Anders dan appellant heeft aangevoerd was er per het vierde kwartaal van 2021 geen sprake van co-ouderschap in de zin van artikel 10, eerste lid, van het BUK. Er is geen sprake van een overeenkomst die ertoe strekt dat appellant en de moeder de kinderen in overwegend gelijke mate zullen verzorgen én onderhouden.

Appellant heeft subsidiair gesteld dat de kinderbijslag aan hem had moeten worden uitbetaald op grond van artikel 18, vijfde lid, van de AKW. Deze beroepsgrond slaagt reeds niet, omdat appellant niet heeft gesteld dat hij de hoogste bijdrage aan onderhoud voor de kinderen heeft geleverd. Dit is ook anderszins niet gebleken uit de door appellant overgelegde stukken. De Svb heeft terecht vanaf het vierde kwartaal van 2021 het recht op kinderbijslag van appellant herzien en het onverschuldigd betaalde bedrag aan kinderbijslag teruggevorderd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wegenverkeerswet

JnB 2024, 180

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:722](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 8, 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 23

WEGENVERKEERSWET 1994. ONDERZOEK DRUGSGEBRUIK. STRAFRECHTELIJKE PROCEDURE. VRIJSPRAAK. I.c. wordt geoordeeld dat met de vrijspraak van de politierechter de grondslag van het vermoeden als bedoeld in artikel 23, eerste lid, onder f, van de Regeling aan het besluit tot oplegging van een onderzoek naar het drugsgebruik van [appellant] is komen te ontvallen. Dat de strafrechter een andere bewijsmaatstaf hanteert dan de bestuursrechter, leidt, anders dan het CBR ter zitting heeft betoogd, in dit geval niet tot een ander oordeel.

[...] Bij besluit van [...] heeft het CBR aan [appellant] een onderzoek opgelegd naar zijn drugsgebruik.

[...] 5.2. Uit de zittingsaantekeningen die [appellant] heeft overgelegd blijkt met welke motivering de politierechter [appellant] heeft vrijgesproken van het weigeren van een bloedonderzoek, terwijl tegen hem een verdenking was gerezen van rijden onder invloed (artikel 163, zesde lid, van de Wvw). De politierechter heeft aan de vrijspraak ten grondslag gelegd dat de kenmerken die in het proces-verbaal van 12 januari 2022 zijn benoemd, te weten het rijgedrag van [appellant], antecedenten die betrekking hebben op drugshandel en het geïrriteerde gedrag van [appellant] bij de staandehouding, zowel afzonderlijk als in onderlinge samenhang bezien onvoldoende zijn om daar een redelijk vermoeden van schuld aan rijden onder invloed op te kunnen baseren. Met deze vrijspraak van de politierechter is de grondslag van het vermoeden als bedoeld in artikel 23, eerste lid, onder f, van de Regeling aan het besluit tot oplegging van een onderzoek naar het drugsgebruik van [appellant] komen te ontvallen. Dat de strafrechter een andere bewijsmaatstaf hanteert dan de bestuursrechter, leidt, anders dan het CBR ter zitting heeft betoogd, niet tot een ander oordeel. In dit geval heeft de politierechter namelijk geoordeeld dat de bewijsmiddelen waarop ook het CBR het vermoeden van rijden onder invloed heeft gebaseerd, dat vermoeden niet kunnen dragen. Er is geen grond daarover in deze procedure anders te oordelen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 181

ABRS, 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:736](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WOB. BESLUIT. Bij e-mail van 8 juli 2021 heeft het college gereageerd op het Wob-verzoek van appellant. I.c. wordt geoordeeld dat deze e-mail geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Om de e-mail als een besluit in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb aan te merken, moet worden vastgesteld dat met de reactie op het Wob-verzoek concreet en ondubbelzinnig is beslist op het verzoek. Verwijzing naar ABR 30-01-2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC3065](#). Dit is naar het oordeel van de Afdeling in dit geval niet gebeurd, omdat niet is gebleken dat de mededeling van de juridisch adviseur is gebaseerd op een zoekslag naar de door [appellant] gevraagde informatie.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2024, 164).

JnB 2024, 182

MK Rechtbank Amsterdam, 23-01-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:805](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 1 onder c, lid 2 onder a en f

WOO. VERZOEK. INTERNATIONALE BETREKKINGEN. Verzoek om openbaarmaking documenten over een diergeneesmiddel waarvoor de Europese decentrale erkenningsprocedure is gevolgd. Ter motivering van de weigeringsgrond internationale betrekkingen baseert verweerder zich op het standpunt van de HRP A en verwijst verweerder naar de uitkomst van de procedure bij de High Court van Ierland over het verzoek tot openbaarmaking van een cliënt van eiseres en waarbij ook de vergunninghouder partij was. Bovendien heeft verweerder op de zitting aangevoerd dat het standaardpraktijk is dat in een situatie als de onderhavige stukken 'geheim' worden gehouden, omdat dit anders de internationale verhouding tussen de betrokken landen schaadt. De rechtbank vindt deze visie van verweerder niet op voorhand onbegrijpelijk, maar oordeelt dat in deze specifieke situatie, mede gelet op het tijdsverloop en het feit dat de aanvraagprocedure voor de handelsvergunning in 2021 is afgerond en de vergunning voor Nederland is verleend, deze motivering op zich onvoldoende is. In de zienswijze van de HRP A wordt immers alleen inhoudelijk ingegaan op het belang van de vertrouwelijkheid van bedrijfs- en fabricagegegevens om de documenten niet te openbaren. De zienswijze behelst (hetgeen begrijpelijk is vanuit de positie van de HRP A) geen visie op en beoordeling van het risico dat de internationale betrekkingen tussen Ierland en Nederland, dan wel meer algemeen het beginsel van Europese samenwerking, worden geschaad indien de onderhavige documenten openbaar gemaakt zouden worden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 183

MK ABRS, 15-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:645](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 3, 7

Vw 2000 8 e, 9

Vb 2000 8.7, 8.12 lid 1

VERBLIJFSRICHTLIJN. Aanvraag van de vreemdeling om een afgeleid verblijfsrecht bij haar halfzus. Ander familielid van Unieburger. Het Vb 2000 maakt geen onderscheid tussen familieleden die rechtstreeks een verblijfsrecht aan het Unierecht ontlenen en familieleden van wie het verblijf bij de Unieburger moet worden vergemakkelijkt.

De vreemdeling valt binnen de werkingssfeer van de Verblijfsrichtlijn en kan een verblijfsrecht ontlenen aan artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.12, eerste lid, van het Vb 2000. Geen vereiste over de verblijfplaats van het familielid in de periode voordat zij zich bij de Unieburger voegde. De verwijzing naar 'het land van herkomst' in de Verblijfsrichtlijn moet praktisch worden opgevat als het land waar het familielid de vereiste materiële steun ontvangt of bij de Unieburger inwoont. Begrip 'inwoning' volgens het arrest SRS en AA.

1. De vreemdeling en haar moeder hebben de Braziliaanse nationaliteit. Zij heeft geen contact met haar vader. Haar moeder heeft een vriend die ook de Braziliaanse nationaliteit heeft. Op [geboorte datum] 2018 is uit die relatie een dochter geboren die de Spaanse nationaliteit heeft. De vreemdeling verbleef op dat moment in Nederland, waar zij is geboren en het grootste gedeelte van haar leven gewoond heeft. In 2019 kwamen de moeder van de vreemdeling en haar vriend met hun dochter, de halfzus van de vreemdeling, naar Nederland. De halfzus van de vreemdeling heeft in Nederland van rechtswege rechtmatig verblijf als Unieburger. Dat recht is gebaseerd op artikel 3, eerste lid, en artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.7, eerste lid, en artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000. [...]

1.2. De aanvraag van de vreemdeling om een afgeleid verblijfsrecht bij haar halfzus te verkrijgen is afgewezen. De halfzus is voor de vreemdeling in deze zaak referent. Volgens artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.7, derde lid, van het Vb 2000, is de vreemdeling een 'ander familielid' van de Unieburger. Als 'ander familielid' van een Unieburger kan de vreemdeling een verblijfsrecht aan het Unierecht ontlenen als zij (1) in het land van herkomst (2) ten laste is (geweest) van haar halfzus of bij haar heeft ingewoond. Dit volgt uit artikel 3, tweede lid, en artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.7, derde lid, aanhef en onder a, en artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder f, van het Vb 2000.

De Verblijfsrichtlijn geeft aan een 'ander familielid' van een Unieburger alleen het recht dat haar binnenkomst en verblijf wordt 'vergemakkelijkt'. De staatssecretaris heeft dus een discretionaire bevoegdheid om aanvullende vereisten te stellen. In het Vb 2000 is hun positie echter gelijkgesteld aan de positie van familieleden die rechtstreeks een verblijfsrecht aan de richtlijn kunnen ontlenen. [...]

1.3. In deze uitspraak oordeelt de Afdeling dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de staatssecretaris de aanvraag van de vreemdeling ten onrechte heeft afgewezen. Anders dan de

rechtbank, oordeelt zij dat de vreemdeling binnen de werkingssfeer van de Verblijfsrichtlijn valt en dat zij een verblijfsrecht kan ontleen aan artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.12, eerste lid, van het Vb 2000. Hieronder wordt toegelicht hoe de Afdeling tot dit oordeel komt. [...]

Is de Verblijfsrichtlijn van toepassing?

7.1. Artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.12, eerste lid, van het Vb 2000, waaruit het afgeleide verblijfsrecht voor familieleden van een Unieburger voortvloeit, bevat geen vereiste over de verblijfplaats van het familielid in de periode voordat zij zich bij de Unieburger voegde. Waar de vreemdeling heeft verbleven voordat zij zich bij de Unieburger voegde, is daarom irrelevant voor de vraag of zij een verblijfsrecht aan de Verblijfsrichtlijn kan ontleen. Het afgeleide verblijfsrecht is namelijk bedoeld om de uitoefening door de halfzus van haar rechten van vrij verkeer en verblijf te faciliteren. [...]

9. De vraag of de weigering van een verblijfsrecht aan de vreemdeling ertoe zou leiden dat haar halfzus, die zoals gezegd Unieburger is, het grondgebied van de Europese Unie moet verlaten, is voor de beoordeling van het besluit in deze zaak niet bepalend. Dat criterium geldt voor de toepassing van artikel 20 van het VWEU in situaties waarin de Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer en verblijf. De Afdeling verwijst hiervoor naar het arrest van het Hof van 10 oktober 2013, Alokpa, [ECLI:EU:C:2013:645](#), punten 29 tot en met 35. In de zaak die de Afdeling nu moet beoordelen heeft de Unieburger wel van deze rechten gebruikgemaakt, omdat zij zich als Spaans onderdaan in Nederland gevestigd heeft. Het recht hiertoe ontleent ze aan de Verblijfsrichtlijn, waardoor deze richtlijn ook het relevante kader is voor het verblijfsrecht van haar familieleden. Dit blijkt ook uit de toekenning van een verblijfsrecht aan de ouders van de halfzus op grond van artikel 2, tweede lid, aanhef en onder c, en artikel 3, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn en artikel 8.7, eerste lid, en tweede lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000.

9.1. De toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Verblijfsrichtlijn, omgezet in artikel 8.7, derde lid, van het Vb 2000, vereist dat de vreemdeling (1) in het land van herkomst (2) ten laste is (geweest) van haar halfzus of bij haar heeft ingewoond.

Welk land is het land van herkomst van de vreemdeling?

10. Het Hof heeft in punt 31 van het arrest Rahman [\[ECLI:EU:C:2012:519\]](#) overwogen dat het 'land van herkomst' in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Verblijfsrichtlijn verwijst naar het land waar de vreemdeling verbleef op het moment dat zij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij haar te voegen. De Afdeling leidt hieruit af dat dit niet noodzakelijkerwijs het land hoeft te zijn waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft. De verwijzing naar 'het land van herkomst' in de Verblijfsrichtlijn moet daarentegen praktisch worden opgevat als het land waar het familielid de vereiste materiële steun ontvangt of bij de Unieburger inwoont. [...]

10.1. De vreemdeling is in Nederland geboren en heeft de Braziliaanse nationaliteit. Zij heeft enkele jaren in Brazilië verbleven, maar heeft het grootste gedeelte van haar leven in Nederland verbleven. De halfzus van de vreemdeling is Spaans, maar de vreemdeling is zelf nooit in Spanje geweest. Na de komst van haar halfzus naar Nederland, heeft de vreemdeling een aanvraag ingediend om een afgeleid verblijfsrecht te krijgen.

Gelet hierop oordeelt de Afdeling dat Nederland als land van herkomst van de vreemdeling moet worden aangemerkt. Om voor een verblijfsrecht op grond van de Verblijfsrichtlijn in aanmerking te komen, moet vast komen te staan dat de vreemdeling op het moment van de aanvraag in Nederland ten laste kwam of inwoonde bij haar halfzus.

Woont de vreemdeling in bij de Unieburger?

11. In het arrest SRS en AA [[ECLI:EU:C:2022:683](#)], met name de punten 23, 26 en 27, heeft het Hof verduidelijkt dat 'inwoning', in de betekenis van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Verbljfsrichtlijn, meer is dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen. De Unieburger en haar familielid moeten een hechte en duurzame band delen, waardoor er een reële situatie van afhankelijkheid tussen hen bestaat. In die beoordeling moet onder andere rekening worden gehouden met de graad van verwantschap tussen de familieleden en met de hechtheid en de intensiteit van hun relatie. De aard van die relatie moet zo zijn dat bij een scheiding van de familieleden ten minste een van beiden daaronder zou lijden. De duur van het samenleven speelt hierbij ook een rol.

11.1. De vreemdeling en haar halfzus wonen in gezinsverband samen. Ze zijn allebei minderjarig en voor materiële en immateriële zorg afhankelijk van hun moeder en haar vriend. Dat betekent dat zij niet louter om praktische redenen samenwonen, maar in familieverband opgroeien. Omdat zij als zussen in dat familieverband samenleven, moet worden aangenomen dat zij een hechte en duurzame band met elkaar delen. De hechte en duurzame band tussen de vreemdeling en haar halfzus veronderstelt dat zij bij een gedwongen scheiding allebei zouden lijden onder het gemis van de ander. Bovendien zou een van hen dan haar moeder moeten missen. Ze hebben elkaar dus nodig. De staatssecretaris erkent bovendien dat de halfzussen indirect van elkaar afhankelijk zijn, maar stelt zich op het standpunt dat dit niet voldoende is om een verblijfsrecht aan de Verbljfsrichtlijn te kunnen ontlenen. [...] Gelet op het voorgaande, oordeelt de Afdeling dat de vreemdeling voldoet aan de vereisten die het arrest SRS en AA aan samenwoning stelt.

11.2. [...] De vraag of de vreemdeling gedurende meerdere jaren voorafgaand aan de komst van de Unieburger naar Nederland ononderbroken van haar moeder afhankelijk is geweest, is dus niet van belang voor de beantwoording van de vraag of zij op het moment van de aanvraag bij haar halfzus inwoonde en op grond daarvan een verblijfsrecht aan het Unierecht kan ontlenen.

Gevolgen voor deze zaak

12. De staatssecretaris moet opnieuw een besluit op het door de vreemdeling gemaakte bezwaar nemen. Daarbij moet hij ervan uitgaan dat de vreemdeling een familielid van een Unieburger is dat in het land van herkomst bij haar inwoont. Zoals onder 1.2 van deze uitspraak is overwogen, maakt het Vb 2000 geen onderscheid tussen familieleden die rechtstreeks een verblijfsrecht aan het Unierecht ontlenen en familieleden van wie het verblijf bij de Unieburger moet worden vergemakkelijkt. Deze toepassing van de Verbljfsrichtlijn komt ook overeen met de interpretatie die het Hof eraan gegeven heeft in zijn arrest van 29 maart 2019, SM, [[ECLI:EU:C:2019:248](#)]. In de punten 64-65 van dit arrest overwoog het Hof dat de beoordelingsbevoegdheid van de lidstaten bij de toelating en het verblijf van 'andere familieleden' in de betekenis van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Verbljfsrichtlijn moet worden uitgeoefend met inachtneming van de bepalingen in het EU Handvest. Het gaat dan in het bijzonder om het recht op familieleven in artikel 7 van het EU Handvest en de verplichting van lidstaten om het belang van het kind in alle besluitvorming voorop te stellen die is neergelegd in artikel 24 van het EU Handvest. Volgens punt 71 van het arrest SM betekent deze verplichting dat bij de vaststelling dat een Unieburger en een familielid daadwerkelijk gezinsleven uitoefenen, in beginsel een recht van binnenkomst en verblijf wordt verleend. De Nederlandse wetgeving zoals weergegeven onder 1.2 voldoet daaraan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2024, 184

Rechtbank Den Haag, 02-02-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:1426](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Uitzonderingsbeleid teruggekeerde Syriërs. Verweerder heeft onvoldoende deugdelijk gemotiveerd dat eiser op grond van zijn individuele feiten en omstandigheden geen reëel risico (meer) loopt op ernstige schade.

7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd dat eiser op grond van zijn individuele feiten en omstandigheden geen reëel risico (meer) loopt op ernstige schade. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

7.1. Het enkele feit dat eiser eerder zonder problemen in 2018 is teruggekeerd naar Syrië en vervolgens zonder al te veel problemen tot 2022 in Syrië heeft verbleven is niet voldoende om aan te nemen dat er geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade. Daarmee miskent verweerder immers dat een veilige terugkeer naar Syrië in het verleden geen garantie is voor een veilige terugkeer op dit moment. Dit geldt temeer nu in het algemeen ambtsbericht wordt bevestigd dat er geen eenduidig beeld is te schetsen van de houding van het Syrische regime ten aanzien van Syriërs die terugkeren. Bovendien zijn er inmiddels zes jaren verstreken sinds eiser veilig is teruggekeerd naar Syrië en heeft verweerder onvoldoende onderbouwd dat uitzetting van eiser naar Syrië op dit moment – qua veiligheidssituatie en refoulement-risico – vergelijkbaar is met de terugkeer van eiser naar Syrië in 2018. Voorts is door verweerder ten onrechte niet bij de beoordeling betrokken dat eiser in 2018 eerder is teruggekeerd vanuit Irak en dat nu van eiser wordt verwacht dat hij terugkeert vanuit Nederland, een land waarvan het aannemelijk is dat het als vijandig wordt gezien door het Syrische regime. Dit brengt volgens het algemeen ambtsbericht een verhoogd veiligheidsrisico met zich mee. Dit geldt ook voor het feit dat eiser in 2022 illegaal is uitgereisd uit Syrië hetgeen verweerder evenmin in zijn beoordeling heeft meegewogen. Tot slot heeft verweerder ten onrechte niet bij zijn beoordeling betrokken dat eiser afkomstig is uit oppositiegebied dat onder controle staat van de Koerdische strijdkrachten. Op grond van hetzelfde ambtsbericht leidt deze omstandigheid eveneens tot een verhoogd veiligheidsrisico.

8. Alles in samenhang bezien heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom voor eiser op grond van zijn individuele feiten en omstandigheden bij terugkeer op dit moment geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

JnB 2024, 185

Rechtbank Den Haag, 02-02-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:1428](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 31 lid 1

ASIEL. Syrië. Oproep reservistendienst. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vreesde te moeten deelnemen aan het plegen van oorlogsmisdrijven. Uitzonderingsbeleid teruggekeerde Syriërs. Verweerder heeft onvoldoende deugdelijk gemotiveerd dat eiser op grond van zijn individuele feiten en omstandigheden geen reëel risico (meer) loopt op ernstige schade.

6. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat er oorlogsmisdrijven in Syrië worden gepleegd (i) of dat een dienstweigeraar zich niet (legaal) kan onttrekken aan de dienstplicht (iii). In geschil is of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij na terugkeer in Syrië en na opkomst voor de dienstplicht ook daadwerkelijk oorlogsmisdrijven zal moeten plegen of ondersteuning daaraan zal moeten bieden.

6.1 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ondeugdelijk gemotiveerd waarom eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vreest te moeten deelnemen aan het plegen van oorlogsmisdrijven. Weliswaar volgt uit het door verweerder genoemde algemeen ambtsbericht⁴ dat er momenteel minder gevechtshandelingen plaatsvinden in Syrië, maar uit ditzelfde ambtsbericht volgt eveneens dat nog steeds gewapende confrontaties plaatsvinden. Ook blijkt uit dit ambtsbericht⁵ dat het niet precies bekend is welke taken dienstplichtigen moeten uitvoeren, maar dat het waarschijnlijk is dat ze ook naar gebieden worden gestuurd waar nog wordt gevochten. Voorts blijkt onbetwist uit bronnen van o.a. EUAA, UNHCR en Vluchtelingenwerk dat er voor opgeroepen reservisten sprake is van een risico om naar het front gestuurd te worden. Ook volgt uit deze bronnen dat het beeld ten aanzien van uitzending van teruggekeerde dienstweigeraars naar het front grillig en onvoorspelbaar is en dat een aangetoonde medische vrijstellingsgrond bovendien geen bescherming tegen deze uitzending garandeert. Voorts heeft verweerder ter zitting erkend dat reservisten in het algemeen geen controle hebben over hun rol bij de strijdkrachten en dat daarmee de beslissing om als teruggekeerde reservist daadwerkelijk naar het front te worden gestuurd buiten hun beschikkingsmacht ligt.

6.2. Uit het voorgaande volgt dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vreesde te moeten deelnemen aan het plegen van oorlogsmisdrijven.

Subsidiaire bescherming

8. In geschil is of verweerder toepassing mocht geven aan de uitzondering op het geldende beleid voor eerder teruggekeerde Syrische vreemdelingen, zoals bedoeld in paragraaf C7/33.4.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc). [...]

10.1 Het enkele feit dat eiser eerder zonder problemen in 2019 is teruggekeerd naar Syrië en vervolgens zonder al te veel problemen tot 2022 in Syrië heeft verbleven is niet voldoende om aan te nemen dat er geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade. Daarmee miskent verweerder immers dat een veilige terugkeer naar Syrië in het verleden geen garantie is voor een veilige terugkeer op dit moment. Dit geldt temeer nu in het algemeen ambtsbericht wordt bevestigd dat er geen eenduidig beeld is te schetsen van de houding van het Syrische regime ten aanzien van Syriërs die terugkeren. Bovendien zijn er inmiddels vijf jaren verstreken sinds eiser veilig is teruggekeerd naar Syrië en heeft verweerder onvoldoende onderbouwd dat uitzetting van eiser naar Syrië op dit moment – qua veiligheidssituatie en refoulement-risico – vergelijkbaar is met de

terugkeer van eiser naar Syrië in 2019. Voorts is door verweerder ten onrechte niet bij de beoordeling betrokken dat eiser in 2019 eerder is teruggekeerd vanuit Libanon en dat nu van eiser wordt verwacht dat hij terugkeert vanuit Nederland, een land waarvan het aannemelijk is dat het als vijandig wordt gezien door het Syrische regime. Dit brengt volgens het algemeen ambtsbericht een verhoogd veiligheidsrisico met zich mee. Dit geldt ook voor het feit dat eiser in 2022 illegaal is uitgereisd uit Syrië hetgeen verweerder evenmin in zijn beoordeling heeft meegewogen. Zwaarwegend is daarnaast dat verweerder in het bestreden besluit niet kenbaar heeft betrokken dat eiser inmiddels en anders dan in 2019 als dienstweigeraar zal worden gezien hetgeen ook een verhoogd veiligheidsrisico met zich mee brengt. Tot slot heeft verweerder ten onrechte niet bij zijn beoordeling betrokken dat eiser afkomstig is uit oppositiegebied dat onder controle staat van de Koerdische strijdkrachten. Op grond van hetzelfde ambtsbericht leidt deze omstandigheid eveneens tot een verhoogd veiligheidsrisico.

10.2 Alles in samenhang bezien heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom voor eiser op grond van zijn individuele feiten en omstandigheden bij terugkeer op dit moment geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

JnB 2024, 186

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-02-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:1859](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4 b

ASIEL. De rechtbank oordeelt dat de staatssecretaris de beslistermijn voor asielaanvragen die zijn ingediend vanaf 1 januari 2023 tot 1 januari 2024 met WBV 2023/3 rechtsgeldig met negen maanden heeft verlengd. De rechtbank ziet geen reden om terug te komen van haar eerdere uitspraak van 24 maart 2023 [[ECLI:NL:RBDHA:2023:4223](#)] over WBV 2022/22, waarin zij heeft geoordeeld dat voor de toepassing van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw, geen grote snelle piek in het aantal asielaanvragen vereist is. Ook ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor de juistheid van de stelling van eiseres dat de verlengingsbevoegdheid alleen kan worden toegepast indien sprake is van een onverwachte toename van asielaanvragen. De rechtbank acht van belang dat de totale asielinstroom ten tijde van de inwerkingtreding van WBV 2023/3 naar verwachting onverminderd hoog zou blijven. De daadwerkelijke cijfers over de asielinstroom in 2023 vormen daarvan een bevestiging. Naar aanleiding van de toename van de asielinstroom heeft de staatssecretaris maatregelen genomen. De verhouding tussen de beslis capaciteit en het aantal asielaanvragen in april 2023 is niet wezenlijk anders dan in april 2022. Van de staatssecretaris kon binnen de beperkte periode van iets meer dan drie maanden tussen de inwerkingtreding van WBV 2022/22 en WBV 2023/3 niet worden verwacht dat hij op asielaanvragen ingediend in 2023 weer binnen zes maanden kon beslissen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2024, 187

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 16-02-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:1889](#)

bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers en de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Rva 2005 10, 10 lid 1 h i, 11 lid 1, 19

Vw 2000 56 lid 1

PLAATSINGSBESLUIT. VRIJHEIDSBEPERKENDE MAATREGEL. ROV-MAATREGEL. Eiser heeft beroep ingesteld tegen de plaatsing in de Handhaving- en toezichtlocatie (HTL), de vrijheidsbeperkende maatregel en drie ROV-maatregelen die in de HTL aan hem zijn opgelegd. De rechtbank is van oordeel dat de plaatsing in de HTL geen vrijheidsontneming oplevert en acht hierbij van doorslaggevend belang dat eiser nog altijd de mogelijkheid heeft om de HTL voortijdig te verlaten. De rechtbank is verder van oordeel dat niet kan worden gesteld dat plaatsing in de HTL in algemene zin in strijd is met de Opvangrichtlijn of artikel 3 en 8 van het EVRM. Echter in het geval van eiser is wel sprake van schending van artikel 8 van het EVRM doordat zijn telefoon is afgepakt en ingekeken zonder wettelijke grondslag. Dit maakt de plaatsing in de HTL niet onrechtmatig. De rechtbank is tot slot van oordeel dat de plaatsingen van eiser in de ROV-kamer binnen de HTL wel als vrijheidsontneming moeten worden aangemerkt. Hierbij acht de rechtbank de verdere inperking van de fysieke vrijheid, de beperkte mogelijkheden tot sociaal contact en de duur van de plaatsingen van doorslaggevend belang. Er bestaat geen wettelijke grondslag voor deze vrijheidsontneming en dus is er sprake geweest van onrechtmatige vrijheidsontneming waarvoor eiser een schadevergoeding ontvangt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 188

MK ABRS, 15-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:648](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:78

Vw 2000 94 lid 5

PROCESRECHT. Omdat onderaan de uitspraak van de rechtbank staat dat die op 23 november 2023 in het openbaar is uitgesproken, heeft de Afdeling de rechtbank gevraagd naar het proces-verbaal van die openbaarmakingszitting. De rechtbank heeft vervolgens laten weten dat er in dit geval geen openbaarmakingszitting heeft plaatsgevonden. Gevolg hiervan is dat de rechtbank niet binnen zeven dagen na de sluiting van het onderzoek uitspraak heeft gedaan (artikel 94, vijfde lid, van de Vw 2000). Er zijn geen feiten of omstandigheden gebleken die deze overschrijding rechtvaardigen. De bewaring is daarom onrechtmatig met ingang van 28 november 2023. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 17 oktober 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB6843](#), onder 2.2.4.

[Naar inhoudsopgave](#)